

„לא פחדתי!“ אומר יורם שפטל, פרקליטו של ג'ון דמיאניוק, אחרי שהחומצה פגעה בעינו, בעת הלווייתו של עמיתו, דב איתן. בחדרו בבית החולים הוא שוחח עם ענת סרוסטי

עורך המאמר, ראש המחלקה לתפי קידים מיוחדים במשרד המיטפיטם, אמר שזה לא בא בחשבון, כי הוא צריך לשמור מקומות לפרקליטות. הוא גם לא נקף במהלך המישפט אצבע כדי להרחיק את המתפרעים מן האולם. הם התפרעו באופן שיטתי, מבלי שנגקפה אצבע נגד איש מהם.

כל הפעולות התרחשו בגלוי, כמעט בכל יום, בהפסקות וגם בדיון, והמונים על כך, במיוחד עורך המאמר, לא נקפו אצבע.

● **אתה מרגיש בקורבן?**
לא. איפה?
● **מתקשים אותך כבר הרי בה זמן.**
אני יודע מי מתקיף אותי. אני בו למי שמתקיף, אני מתייחס אליהם כאל רפש, במיוחד אל עמיתך בתיקשות. החמור מכל בפרשת ההתפרעות התיקשורתית במישפט זה הוא הירוף הנפש, שבו היועץ המיטפיט ופרקליט המדינה ועושי דברם נלחמים נגד העי מרתם לדין של עורך ידיעות אחרונות דב יודקובסקי והכתב נוח קליגר, למי רות שבהודעה רישמית לבג"ץ הודיעו שכל הרשימות של קליגר הן עבירה פלילית על חוק בתי-המישפט. עבירה של סוביידיזציה, ובכל זאת מתנגדים בתוקף להעמידם לדין.

אורלי אוולאיכץ, כתבת ידיעות אחרונות, הועמדה לדין על סעיף זה בגלל כתבונת מצחיקה. קליגר ויודקובסקי לא הועמדו לדין על סידרה של 50 כתבות, מהנוסח שהתפרסמו בפי במדינת ישראל, ועד היכן מוכנים להרחיק לכת כדי להגן על אנשים. עכי שוי אנתנו רואים את פירות ההסתה השיטתית במשך 14 חודש.

● **זאת אומרת שאתה מאי שים אותם, ולא את האיש שדי רק את החומצה?**

שפטל: מייקרה ענין

האיש הוא קורבן להסתה שיטתית, אם כי אין לנקות אותו. הוא אמר שבא במטרה לגרום לעיוור רון בעיניי. העובדה שאדם בא במטרה ברורה לגרום לעיוורונו של אדם אחר, היא היותה, שבאופן בסיסי אותו ארון הוא רשע מרושע ואיש מנוול, אבל יש הרבה מנוולים בקירובנו והם בכל זאת לא עושים צעדים כאלה, משום שאין אוריה ציבורית המאפשרת להעלות על הדעת דבר כזה.

אני גם בטוח שעליפי החוק מה שעשה הארון ישראל יחזקאלי מוגדר כגרימת חבלה גופנית חמורה ככונה, וזה סעיף שהעונש המירבי עליו הוא 20 שנות מאסר. אני בטוח שגם אם יועמד לדין, הרי שהעונש שיוטל עליו, אחרי הטענה לעונש, יהיה מאסר על-תנאי, ואני מסיק את זה מדרך התגובה של המדינה על ההסתה שהביאה את יחד קאלי לעשות את המעשה שעשה.

● **הגשת תלונה למישטרה?**
לא הייתי צריך. גבו ממני ערות עוד באותו היום, ואין צורך בתלונה רישית מית שלי, כי המעשה נעשה בגלוי.

● **זו הפעם הראשונה שפוגע עים בך פיסית?**
כן.

● **למה דווקא עכשיו?**
אני במהלך המישפט היו רק איזמים, לא פגעו בך?

רק איזמים. גם בטלפונים, גם במיכתבים וגם באולם עצמו.

● **והאיזמים לא הרתיעו אוי תך?**
לא.

● **יש לך עכשיו הירחוריי חרטה על התיק?**

יגביר את האיזמים, ולא יחליש אותם. הבנו שאי אפשר לסמוך על המישטרה, שלא תרליף את העניין לעיתונות. נעתי לבקשתו שלא להתלונן.

התלוננתי רק פעם אחת, כאשר קיי בלתי מיכתבאים, ואו המישטרה כמי עט עצרה את אילנה אלון, כתבת העור לס הזה. משום שהיא פירסמה כתבה על האיום. אז אם טיפול המישטרה על באיום הוא לעצור כתבת שכתבה על האיום, אז דב איתן צדק.

● **היום, אחרי מה שקרה, אתה מצטער שלא התלוננת?**
לא. רציתי להתלונן, כי אני לא

● **איך הבנת שזו חומצה?**
זה היה צורב מאוד. רצתי לשרותים לשטוף את העיניים. עור לי הבן של השופט עזרא הריה, שנהג לבקר במישי ררו של איתן בזמן האחרון. אחר-כך מישהו פינה אותי. זה היה יודעי בשם אלבו, שלא היכרתי מקודם. הוא לקח אותי לבית החולים ביקור-חולים. ושם עשו לי שטיפת עין יסודית והביאו אוי תי הנה, להדסה עינכרם.

● **אמרו לך מה זה?**
אמרו שזו חומצה שנכנסה לעין ופגעה בה.

● **זה כאב?**
כן, היו לי כאבים חריפים בשעה שעתיים הראשונות.

● **סדרת ברגע שזה קרה?**
לא, לא הייתי מגדיר את ההרגשה כפחד, הרגשתי מאוד לאיננה, מאוד לחוצ, בגלל הכאב הפיסי.

● **ראגת לעין?**
באופן טבעי.

● **עכשיו אתה פוחד?**
לא.

● **אתה לא פוחד שאותו הדי איש או מישהו אחר ינסו שוב לפגוע בך?**
מטיבעי אני לא פחדן, ואני לא יוצר כל הזמן תסריטים של מהיכול-לקרות. האם הופנו אליך הרבה איזמים?

לא הייתי אומר הרבה. היו כל הזמן, ומאז שאיתן הצטרף לתיק, גם הוא היה נתון לאיזמים.

● **התלוננת במישטרה?**
בהתייעצות משותפת בינינו החלטנו לא להתלונן.

● **מדוע?**
כי הוא סבר, בצדק, שפירסום הדי עובדה שאנחנו נתונים לאיזמים רק

● **כל ההשתוללות סביבי בתיקשורת ובקהל רק עושה אותי יותר נחוש?**

● **איך זה קרה?**
באתי להלווייה של דב איתן, ואחרי שנגמרם ההספדים והקדיש, כשמסעי ההלווייה התחיל לזנו, ניגשה אלי ערנה שבתאי (אלמנת הסופר) והתחלנו לשר חת. פתאום שמעתי צעקות, ועד שהספקתי להביץ מה קורה, הרגשתי ששכנו לי משהו על הפנים. הבנתי שזה חומצה.

● **משסיים גם עורך-הדין יעקב רובין, ראש לישכת עורכי-הדין, לשאת את דברו, יצא מסעי-ההל ווייה לכיוון הרי-המנוחות. הקהל הרב החל מצטופף ליד הפתח, כשי בראש מובלת האלונקה.**
ואז נשמעו צעקות איזמות מי חלקו הפנימי של אולם ההלוויות. מישהו צעקה: „תקראו למישטרה, שפכו חומצה על שפטל!“

מהומה רגעית בילבלה את גוש האבלים, שפניו היו מופנות החו צה. זורק-החומצה נעצר, מסעי ההלווייה המשיך בדרכו. דב איתן

● **משך השנתיים האחרונות היו רק איזמים, והרבה. במהלך המישפט נופפו לעברו, צעקו עליו, קיללו, השמיצו, איחלו לו דברים רעים, ומה לא. אך עורך-הדין יורם שפטל, סניגורו של ג'ון איזואן דמיאניוק, המשיך במישי-פט.**

מאז שהצטרף לתיק העירעור השופט-לשעבר ועורך-הדין דב איתן, עברו עיקר ההתקפות אליו. לשפטל הונח קצת.

במשך חודשים עבדו השניים יחד והכינו את עירעורו של דמיאניוק.

ביום השלישי, בשעת-ביוקר, קפץ איתן אל מותו מן הקומה ה-15 של מלון מיגדל-העיר בירושלים. הוא הותיר אחריו מישפחה וחברים המומים, וגם את יורם שפטל, שותפו-לתיק.

● **מרכין ראשי לנוכח מותו הט-ראני של האמיץ והיקר באדם, כתב שפטל במודעת-אבל, שפיר-סם ביום ההלווייה.**

שפטל לא היה הגיבור הראשי בדראמה הזאת. הוא רק בא לח' לוק כבוד אחרון לחבר ולעמית, שעזמו עבד בצמוד במשך תקופה. הוא עמד בצד, באולם בית-ההל-ווייה העירוני בסנהדריה שבירושלים, כשהוא מצטופף ביחד עם קרובי-מישפחה, חברים - מהם שופטים רבים ועורכי-דין - והקי שיב להסגד המרגש שנשא השופט צבי טל. טל היה אחד משלושת שופטי ההרכב במישפטו של דמיאניוק. שופט בית-המישפט העליון, דב לוי, ראש ההרכב, בלט בהיעדרו.

● **איך זה קרה?**
באתי להלווייה של דב איתן, ואחרי שנגמרם ההספדים והקדיש, כשמסעי ההלווייה התחיל לזנו, ניגשה אלי ערנה שבתאי (אלמנת הסופר) והתחלנו לשר חת. פתאום שמעתי צעקות, ועד שהספקתי להביץ מה קורה, הרגשתי ששכנו לי משהו על הפנים. הבנתי שזה חומצה.

● **כל ההשתוללות סביבי בתיקשורת ובקהל רק עושה אותי יותר נחוש?**

● **איך זה קרה?**
באתי להלווייה של דב איתן, ואחרי שנגמרם ההספדים והקדיש, כשמסעי ההלווייה התחיל לזנו, ניגשה אלי ערנה שבתאי (אלמנת הסופר) והתחלנו לשר חת. פתאום שמעתי צעקות, ועד שהספקתי להביץ מה קורה, הרגשתי ששכנו לי משהו על הפנים. הבנתי שזה חומצה.

● **כל ההשתוללות סביבי בתיקשורת ובקהל רק עושה אותי יותר נחוש?**

● **איך זה קרה?**
באתי להלווייה של דב איתן, ואחרי שנגמרם ההספדים והקדיש, כשמסעי ההלווייה התחיל לזנו, ניגשה אלי ערנה שבתאי (אלמנת הסופר) והתחלנו לשר חת. פתאום שמעתי צעקות, ועד שהספקתי להביץ מה קורה, הרגשתי ששכנו לי משהו על הפנים. הבנתי שזה חומצה.